

Μητροπολίτης Βεροίας: «Ο Άγιος Παΐσιος στήριζε τις οικογένειες με τον λόγο και τις προσευχές του»

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Την Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου το απόγευμα στο Μητροπολιτικό Κέντρο Πολιτισμού «ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ» στη Νάουσα πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση: «Ο Άγιος Παΐσιος και η μέριμνα του για τις οικογένειες», την οποία διοργάνωσε η «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Την εκδήλωση προλόγισε ο κ. **Βασίλειος Φερλαχίδης** εκ μέρους της Ενωμένης Ρωμηοσύνης, ενώ χαιρετισμό απηύθυνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο **Πρωτοπρ. Θεμιστοκλής Χριστοδούλου**, ο οποίος αναφέρθηκε εκτενώς στον Όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, παραθέτοντας παραδείγματα και νουθεσίες του συγχρόνου Αγίου της Εκκλησίας μας για την οικογένεια.

Ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων** καλωσορίζοντας τον εκλεκτό ομιλητή ανέφερε μεταξύ άλλων: *Μέ πολλή χαρά σᾶς καλωσορίζω στην άποψινή έκδήλωση, τήν όποία διοργανώνει ό Σύλλογος Ένωμένη Ρωμηοσύνη υπό τήν αίγίδα τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως. Ἰδιαιτέρως ὅμως καλωσο-ρίζω καί*

ὕποδέχομαι ἐγκάρδια τόν ἀποψινό μας ὁμιλητή, τόν αἰδεσι-μολο-γιώ-τατο πρωτοπρεσβύτερο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Θεμι-στοκλῆ Χριστοδούλου, τόν ὁποῖο γνωρίζω καί ἀγαπῶ ἀπό τά φοιτητικά του χρόνια στή Θεσσα-λο-νίκη, στή Χριστιανική Κατα-φυγή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ π. Θεμιστοκλῆς ἀσχολεῖται στό πλαίσιο τῆς ἱερατικῆς του διακο-νίας καί μέ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν οἰκογένεια καί τίς σχέσεις μέσα στήν οἰκογένεια, καί σήμερα θά μᾶς μιλήσει μέ θέμα «Ὁ ἅγιος Παί-σιος καί ἡ μέριμνά του γιά τίς οἰκο-γένειες».

Ὁ ἅγιος Παῖσιος, ὁ μέγας αὐτός ὅσιος καί ἀσκητῆς τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι γνωστός γιά τή μεγάλη ἀγά-πη του πρός τά παιδιά καί τούς νέους ἀλλά καί γιά τίς συμβουλές πού ἔδινε στούς γονεῖς γιά νά βοη-θήσουν τά παιδιά τους.

Ἀπό τά ἀναρίθμητα περιστατικά καί θαύματα τοῦ ἁγίου πού σχετί-ζονται μέ νέους θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἀναφέρω δύο ὡς εἰσαγωγή σέ ὅσα θά ἀκούσουμε ἀπό τόν ὁμιλη-τή μας στή συνέχεια.

Μιά φορά εἶχε πάει στό Ἅγιο Ὅρος ἕνα παιδάκι, περίπου 10 ἐτῶν, πού ἦταν πολύ ἄρρωστο, ἀπό μία ἀσθένεια πού τό ἔκανε σιγά-σιγά παράλυτο. Πῆγε μέ τόν πατέ-ρα του σέ ἕνα Μοναστήρι καί τοῦ ἔκαναν Παρά-κληση καί στή συνέ-χεια πῆγε καί στόν ἅγιο Παῖσιο νά τό εὐλογήσει.

Ὁ Γέροντας, ὅταν τό εἶδε, εἶπε «Ὁ Θεός, παι--δί μου, νά τό κάνει καλά, ἐμεῖς τί μπορούμε νά ποῦμε, μόνο ὁ Θεός θεραπεύει αὐτά τά πράγμα-τα».

Τοῦ ἔδωσε μιά εἰκονίτσα καί ὁ πατέρας καί ὅσοι τό συνόδευαν ἔγραψε σέ ἕνα χαρ-τάκι τά ὀνό-ματά τους καί τό ἔδωσαν στόν Γέροντα. Οἱ ἄνθρωποι δέν μπορού-σαν νά καταλάβουν τί γι-νόταν ὅταν ἔφευγαν, ὅτι δηλαδή ὅλη ἡ νύκτα τοῦ Γέροντα θά ἦταν μιά νύ-κτα προσευχῆς γιά ὅλους αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού πέρασαν ἀπό κοντά του. Νόμιζαν ἴσως ὅτι ἤθελε νά τούς ξεφορτωθεῖ γρήγορα-γρή-γορα.

Ὅταν τό παιδάκι, τό ὁποῖο περίμενε νά γίνει κάποιο θαῦμα ἐκεῖ-νη τή στιγμή, πῆγε στόν ὅσιο καί τοῦ εἶπε μόνο του, μέ μία ἀπλό-τητα, «Παπούλη, σέ παρα-κα-λῶ κά-νε με καλά», ὁ Γέροντας τό-σο πολύ συγκινήθηκε, πού ἀγκά-λια-σε τό παιδί, τό φίλησε, κοί-ταξε τόν οὐρα-νό καί εἶπε: «Θεέ μου, τί φταίει αὐτό τό μικρό παιδί, ἂν ἐγώ δέν μπορῶ νά τοῦ κάνω τίποτε». Ἐριξε τό βάρος στή δική του ἀδυναμία. Καί ὁμως τό παιδάκι, ὅταν ἐπέστρε-ψε στό σπίτι του, εἶχε μιά θαυμα-στή με-ταστροφή στήν υἰεῖά του.

Κάποτε πάλι τόν έπεσκέφθηκε ένας φοιτητής από τόν Βόλο, τοῦ οποίου ὁ πατέ-ρας εἶχε καρκίνο, ἦταν στό νοσοκομεῖο καί ἦταν ἄθεος. Ἄκουσε γιά τό Ἅγιον Ὅρος ὁ νεαρός καί θέλησε νά συναντήσῃ τόν Γέ-ρο-ντα.

Ὅταν τόν συνάντησε, ὁ π. Παΐ-σιος τοῦ μίλησε ἀμέσως μέ τό ὄνομά του. Τοῦ λέει «Πῶς πᾶς, Ἡλία, τί κάνεις;» Τοῦ λέει: «Γέρο-ντα, ὁ πα-τέρας μου εἶναι ἄθεος, σᾶς παρακα-λῶ νά κάνετε μία προ-σευ-χή». Τοῦ λέει, «Παιδί μου, θά προσευχηθοῦ-με, ἔχε τήν ἐλπίδα σου στόν Θεό». Τοῦ λέει, «Μά, ἐσεῖς Γέροντα, δέν μπορεῖτε κάτι νά δια-βάσετε, κάτι νά κάνετε;» Τοῦ λέει πάλι, «Παιδί μου, ὁ Θεός νά τόν βοηθήσῃ, ἐμεῖς προσευχή θά κάνουμε, τί μποροῦμε νά κάνουμε ἐμεῖς;». Μᾶλλον δέν τοῦ ἄρρεσε τοῦ νεαροῦ ἡ ἀπάντη-ση.

Ὁ ὁσιος τό κατάλαβε καί τοῦ εἶπε: «Πήγαινε ἐσύ καί θά ἔρ-θω καί ἐγώ στόν Βόλο νά δῶ τόν πατέρα σου». Λέει: «Γέροντα, νά σᾶς δώσω τή διεύθυνση, σέ ποιό νοσοκομεῖο εἶναι». «Πήγαινε, πήγαινε, καί ἐγώ θά τό βρῶ, ὅταν θά ἔρθω». Τοῦ ἔδωσε μία εἰκονίτσα τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου, νά τήν βάλῃ κάτω ἀπό τό μαξιλάρι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐφυγε τό παιδί χωρίς νά πεῖ σέ κανένα τίποτε. Πῆγε στόν Βόλο καί ἔβαλε τό εἰκονάκι κάτω ἀπό τό μα-ξιλάρι τοῦ πατέρα του. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ πατέρας του, χωρίς νά ξέρει τίποτε γιά τήν ἱστορία τοῦ παι-διοῦ του, τόν φωνάζει καί τοῦ λέει: «Ἡλία, κοίταξε παιδί μου, εἶναι ἕνας παπούλης ἐδῶ, ἕνας μο-να-χός, καί εἶναι ὅλη νύχτα ἐδῶ, μαζί μου. Νά τόν πάρετε, νά ξεκου-ραστεῖ κάπου ὁ ἄνθρωπος, γιατί ὅλη τή νύχτα ἦταν ἐδῶ καί μοῦ μι-λοῦσε, καί μοῦ εἶπε τόσο ὠραῖα πράγματα καί τόσο ἐνθαρ-ρυ-ντικά! Τί νά σοῦ πῶ, παιδί μου. Εἶμαι γεμά-τος χαρά, θέλω νά ἐξομολο-γηθῶ, νά κοινω-νήσω, καί δέν μέ ἀπασχολεῖ οὔτε ἄν πεθάνω, οὔτε τίποτε.

Ἐφυγαν αὐτά τά πράγματα ὅλα ἀπό μέσα μου». Ἐκπληκτος ὁ νεα-ρός τὸν ρωτᾷ «Μά ποῦ εἶναι, πατέρα, αὐτός ὁ μο-ναχός;»

Βγαίνουν στὸν διά-δρο-μο, ρωτοῦν τίς νοσοκόμες, τοὺς θυρω-ρούς, δέν ἦρθε κανένας μονα-χός στὸ νοσοκομεῖο. Οὔτε καί μπο-ρεῖ νά μείνει κανεὶς νύχτα στὴν κλι-νι-κή καί νά ξεφυχήσει μέ κά-ποιον ἄλλον. Τέλος πάντων, τοῦ λέει: «Πῶς ἦταν, πατέρα, αὐτός ὁ μοναχός; Δέν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας». «Μά», τοῦ λέει, «ἐδῶ ἦταν ἓνα Γεροντάκι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὅρος πρέπει νά εἶναι, μέ μάλλινο σκοῦφο, δόντια βγαλμέ-να ...».

Τότε ὁ Ἡλίας κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ π. Παΐσιος, ὁ ὁποῖος πῆγε μέ τὴν προσευχή του στὴν Κλινική.

Ὅταν ἔγινε γνωστό τὸ περιστα-τικό κάποιος, ὁ ὁποῖος συνδεόταν μέ τὸν ὅσιο, τὸν ρώτησε: «Μά πῶς γίνεται, Γέροντα, αὐτό τὸ πράγμα;» Καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Κοίταξε νά δεῖς, πολ-λές φορές, ὅταν προσεύ-χομαι γιὰ τὸν κόσμο, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μοῦ δείχνει ἐνώπιόν μου τὸν κόσμο, καί λυπᾶμαι καί δέν θέλω νά βλέπω τέτοια πράγματα». Καί συμπλήρωσε, «Ποῦ νά δεῖς μπρο-στά σου ὅλο τὸν κόσμο, τὸ τί γίνεται στὸν κόσμο. Τό τί δράματα γίνονται στὸν κόσμο. Πόσοι ἄν-θρω-ποι πεθαίνουν, πόσες ἐκτρώ-σεις γίνονται, πόσα διαζύγια». Πό-σους ἀρρώστους ἔβλεπε ὁ ὅσιος μέ τὸ Πνεῦ-μα τοῦ Θεοῦ στίς κλινικές, στά νοσοκομεῖα, τοὺς ἀνθρώπους πού ἀμάρταναν καί τίς οἰκογέ-νει-ες πού εἶχαν προβλήματα. Καί ἔλεγε, «Δύσκολο πράγμα νά βλέπεις ἓναν ἄνδρα νά χτυπᾷ τὴ γυναῖκα του, ἢ ἡ γυναῖκα νά χτυπᾷ τὸν ἄν-δρα καί τά παιδιὰ νά βλέπουν». Καί πρόσ-θε-τε «Νά μὴν βλέπει ἄνθρωπος, παιδί μου, τέ-τοια πράγματα».

Αὐτὴ ἡ ἀγωνία καί αὐτός ὁ πόνος γιὰ ὅσα συνέβαιναν στὸν κόσμο καί τοῦ ἀποκάλυπτε ὁ Θεός ἔκαναν τὸν ἅγιο Παΐσιο νά μεριμνᾷ καί νά φροντίζει γιὰ τίς οἰκογένειες καί νά τίς στηρίζει μέ τὸν λόγο του καί τίς προσευχές του.

Θά σταματήσω ὅμως ἐδῶ καί θά παραχωρήσω τὸ βῆμα στὸν ἐκλε-κτό ὁμιλητή μας, τὸν ὁποῖο καί πάλι εὐ-χαριστῶ θερμότατα γιὰ τὴν ἀντα-πόκρισή του, τὴν παρουσία του ἀνάμεσά μας καί γιὰ ὅσα θά μᾶς πεῖ γιὰ τὸν ὅσιο Παΐσιο, τοῦ ὁποῖου νά ἔχουμε τὴν εὐχή.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)